

אלא איפוך את תירוצו של רב אדא בר מתנה, ויש לפרש שסובר התנא של הברייתא שסמיכתא אשם מצורע לאו דאורייתא,¹¹ ואינה כשאר אשמות, משום שקרבן האשם בא להכשיר את המצורע, ולא לכפר עליו. ורק מדרבנן מחוייב המצורע לסמוך על אשמו. ותבא לסמיכה שחיטה דאורייתא, וכיון שאין המצורע חייב לסמוך הרי שאין לו להיכנס לפנים לצורך זה.

רבינא אמר: דברי עולא משמו של ריש ג' - ב לקיש, שביאה במקצת שמה ביאה לענין מלקות בלבד איתמר, וכלשונו של עולא "טמא שהכניס ידו לפנים לוקה". אבל אינו חייב כרת עליה כביאת כל גופו, ומה שהוקשה ביאה לנגיעה, היינו לענין האזהרה שלא לבוא למקדש, שעונשה מלקות. אבל לא הוקשה לענין עונש כרת של ביאת מקדש, ומשום כך, אין להקשות על דברי עולא, מהברייתא שאמרה שמצורע שראה

למצורע להיכנס ולסמוך, כי אמנם סמיכתא אשם מצורע חיובה דאורייתא, ואולם הדין של תבא לסמיכה שחיטה בכל הקרבנות, לאו דאורייתא הוא.¹⁰ ולכך לא הותר למצורע להיכנס ולסמוך, כיון שיכול לקיים הסמיכה בחוץ.

מיתבי על מה שאמר רב אדא בר מתנה שדין תבא לסמיכה שחיטה אינו מדאורייתא: הרי שנינו בברייתא "וסמך ושחט", ולמדנו בהיקש זה: מה סמיכה נעשית רק בטהורין, שהרי תבא לסמיכה שחיטה, והשחיטה נעשית בפנים, אף שחיטה נעשית בטהורין.

ואי אמרת שדין תבא לסמיכה שחיטה לאו דאורייתא הוא, אם כן, בטמאין נמי משכחת לה סמיכה, על ידי שיסמוך הטמא בחוץ, ומנין לנו שהסמיכה נעשית רק בטהורים?

איזה פסול, ולא ישחטוהו, ונמצא שבסמיכה הנעשית בכל כוחו עבד עבודה בקדשים, ולכך תקנו שישחטוהו מיד.

11. הקשה הטהרת הקדש, מאחר וסמיכתא אשם מצורע אינה דאורייתא, הרי שאין לו לסמוך בכל כוחו כפי שכתבו התוס' [ד"ה סמיכתא אשם] שסומך בהקפת יד, בכדי שלא יעשה עבודה בקדשים, ואם כן, נדחה תירוצו השני של רב יוסף שאמר שאין המצורע יכול לסמוך בהכנסת ידיו בלבד לפנים, משום שצריכה הסמיכה להיעשות בכל כוחו! והביא בשם הפני יהושע שכתב כי בסמיכה דרבנן אין דין תבא לסמיכה שחיטה [ואין צריך להכניס ידיו אלא סומך מבחוץ].

כשיעור השתחוויה, או יצא בדרך ארוכה במקום בדרך הקצרה חייב כרת. והקשה המקדש דוד [[לח א], מדוע כתב כאן רש"י, שאם יפסע פסיעה אחת יותר מן הנדרש, נמצא ענוש כרת, הרי מאחר ונכנס למקדש בהיתר, ואינו חייב על הביאה עצמה, הרי שלחיוב כרת צריך לכל הפחות שהייה כדין הנטמא בפנים? וכתב, שפסיעה אחת מעבר למה שצריך, הרי היא שמי שיצא בדרך הארוכה, שסיבת החיוב בזה אינה משום שהייה אלא משום ריבוי פסיעות, ואף אם יצעד את הדרך הארוכה בשיעור דרך קצרה, חייב משום ריבוי פסיעות.

10. הקשה השפת אמת, מאחר ואין לדין זה עיקר בתורה, מדוע תקנו חכמים להסמיך סמיכה לשחיטה? וכתב, שחששו שמא יארע בקרבן